

Μια παράσταση-πρόταση που «απογειώθηκε» στη μάχη με τον covid-19

e enikos.gr/mpouz/740608/troades-mia-parastasi-protasi-pou-apogeiouthike-sti-machi-me-ton-c

«Τρωάδες» - Μια παράσταση-πρόταση που «απογειώθηκε» στη μάχη με τον covid-19

3:44 μμ, Δευτέρα 21 Σεπ 2020 3:44 μμ, Δευτέρα 21 Σεπ 2020

Ατζέντα του Μπουζ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΑΤΖΕΝΤΑ

Του ΒΑΣΙΛΗ ΜΠΟΥΖΙΩΤΗ

Μια από τις πιο ελκυστικές και εναλλακτικές παραστάσεις του θερινού θεατρικού «μενού» είναι οι «Τρωάδες» που έμελλε τελικά να τις απολαύσω Σεπτέμβριο στο Θέατρο Δάσους -προλαβαίνετε να τις δείτε και εσείς μια και θα παίζονται σ' αυτό Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη για να κλείσουν τον επιτυχημένο κύκλο τους. Στη συμπαραγωγή αυτή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδας, του Κέντρου Πολιτισμού Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας και του Δημοτικού Περιφερειακού Θεάτρου Βέροιας, ο εμπνευσμένος Γιάννης Παρασκευόπουλος πέτυχε μια από τις πιο γερές παραστάσεις του αποδεικνύοντας πως έχει αποτελεσματικότητα και πρόταση να καταθέσει στο χώρο του αρχαίου δράματος. Σκηνοθέτης με ισχυρές «νίκες»-το «Festen» κυριαρχεί σε αυτές-, έστησε μια παράσταση- πρόταση στη σκιά του covid-19. Αντί να τον

«τρομάζουν» τα αυστηρά πρωτόκολλα 2 που έπρεπε να τηρηθούν για αποστάσεις μεταξύ των ηθοποιών, τον ενέπνευσαν να δουλέψει να φωτίσει με ένα διαφορετικό τρόπο το αριστουργηματικό έργο του Ευριπίδη. Οι ήρωες της τραγωδίας υποφέρουν μεν σωματικά και βιώνουν μια δύσκολη κατάσταση, αλλά στηρίζονται στον εαυτό τους και όχι σε κάποιον άλλο. Έτσι οι πρωταγωνίστριες... γίνονται Τρωάδες χωρίς καν να αγγίζονται κι έχοντας αποστάσεις η μια απ' την άλλη, «βουτώντας» ακόμα πιο βαθιά και ουσιαστικά στους ρόλους τους-ενώ οι αποστάσεις κρατιούνται και με όλους τους άλλους ήρωες, τον χορό μέσα από ένα έξοχο σκηνογραφικό εύρημα με καλάμια που αλλάζουν... ρόλους και γίνονται δαυλιά, δόρατα, δάδες και όργανα εξαναγκασμού-καταπίεσης-μαρτυρίου. Οφείλει πολλά ο Παρασκευόπουλος στους άξιους συνεργάτες-αρωγούς του! Ο ίδιος «κεντά» με τη σκηνοθετική του δουλειά, υπογράφοντας και την προσαρμογή κειμένου βασισμένος στην έξοχη μετάφραση του Γιάννη Τσαρούχη, αλλά η δουλειά του «απογειώνεται» χάρη στις σκηνικές «λύσεις» του Θανάση Κολαλά, την ζηλευτή κινησιολογία του Τάσου Παπαδόπουλου, την έξοχη μουσική του Μάνου Μυλωνάκη, τα λιτά γκρίζα κοστούμια της Σοφίας Παπαδοπούλου και τους ξεχωριστούς φωτισμούς του «μαιτρ» Στέλιου Τζολόπουλου. Με φόντο την κατεστραμμένη Τροία, οι γυναίκες Τρωαδίτισσες αναμένοντας την ανακοίνωση της 3 τύχης τους, θρηγούν για την άλωση της πόλης. Ανάμεσά τους η Εκάβη, παραδομένη στη μοίρα της, σηκώνει τα βάρη μιας ζωής από το ένδοξο παρελθόν στο τραγικό παρόν. Μέχρι το τέλος του έργου η μια συμφορά διαδέχεται την άλλη, με αποκορύφωμα τον θάνατο του εγγονού της, του Αστυάνακτα -τη μοναδική ελπίδα για τη μελλοντική αναβίωση της Τροίας- τον οποίο οι Έλληνες αποφάσισαν να γκρεμίσουν από τα τείχη της πόλης. Οι δυνάμεις της καταστροφής μοιάζουν πλέον ανεξέλεγκτες, σχεδόν θεϊκές. Η δύσκολη συγκυρία που επιβάλλουν οι υγειονομικοί κανονισμοί, γίνεται ένας αναγκαστικός περιορισμός που αποτελεί πρόκληση για τη σκηνοθεσία και ανοίγει νέους δρόμους στην προσέγγιση του έργου. Η συνθήκη του σήμερα «συναντά» τις γυναίκες της Τροίας στη μετεωρική στιγμή πριν από τη νέα τους ζωή. Οι Τρωαδίτισσες δεν έχουν την πολυτέλεια να ταυτιστούν με τον πόνο του άλλου. Στέκονται δίπλα αλλά σε απόσταση, αναγκασμένες να κοιτάζουν τη δική τους μοίρα, σε μια πορεία δύναμης. Πρόκειται για μια γενναία μετατόπιση της θέσης τους, μέσα σε ένα πλαίσιο εξουσίας -χωρίς μέτρο, μέσα σε έναν κόσμο όπου οι θεοί δεν είναι παρά ανθρώπινες επινοήσεις. Η σκέψη ότι στο μέλλον θα ανήκουν κάπου, έστω και ως σκλάβες, μοιάζει να είναι η μοναδική βεβαιότητα που έρχεται να ηρεμήσει τη συνείδησή τους. Μέσα από τις έντονες αντιθέσεις των αφηγήσεων των περασμένων μεγαλείων και του παροντικού 4 πένθους, ο Ευριπίδης ξεδιπλώνει την πλοκή σε μια σταδιακή πορεία προς την απόλυτη οδύνη. Ταυτόχρονα, ασκεί κριτική στους συγχρόνους του για την άγρια επίθεση των Αθηναίων στη Μήλο, αναδεικνύει τα επιχειρήματα των «βαρβάρων» αντιστρέφοντας ευρηματικά τον χαρακτηρισμό, και επιδιώκει τον αναστοχασμό πάνω στην Αθηναϊκή ασυδοσία. Το όραμα του Παρασκευόπουλου στήριξαν με σκληρή δουλειά και πάθος οι πρωταγωνιστές του. Η Γιώτα Φέστα πετυχαίνει μια από τις αρτιότερες ερμηνείες της καριέρας της παίζοντας την Εκάβη με μέτρο,

ακρίβεια και συνέπεια. Στον τελευταίο της σπαρακτικό μονόλογο που αποχαιρετά τον νεκρό εγγονό της, Αστυάνακτα, καθηλώνει το κοινό με τη δεινότητά της. Δίπλα της ευθύβολες είναι οι Μαρία Καραμήτρη, Ιωάννα Παγιατάκη, Γιολάντα Μπαλαούρα και Ελένη Θυμιοπούλου. Θαύμασα τον εύστοχο Χρήστο Στυλιανού που εντυπωσιάζει στον Ταλθύβιό του, αλλά και τον τάχιστα ανερχόμενο Χρήστο Διαμαντούδη που «ντύνεται» με μέτρο τον Ποσειδώνα, έχοντας έντονη σκηνική παρουσία. Καίριος είναι ο έμπειρος Νικόλας Μαραγκόπουλος που «γίνεται» ο Μενέλαος κι αποτελεσματικοί οι Νίκος Μήλιας και Βασίλης Τρυφουλτσάνης. Σκληρά έχουν δουλέψει και οι Μαριάννα Αβραμάκη, Νεφέλη Ανθοπούλου, Σταυρούλα Αραμπατζόγλου, Μομώ Βλάχου, Χρύσα Ζαφειριάδου, Άννα Κυριακίδου, Εύη Σαρμή, Ελευθερία Τέτουλα.

- ΤΡΩΑΔΕΣ
- ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
- ΜΠΟΥΖΙΩΤΗΣ

σχολίασε κι εσύ

σχετικά άρθρα

